

Gedichten van Ruth Ruijgers - RUG-huisdichter 2023-2024

September 2023

Wat het is om voort te zetten/opnieuw te beginnen

We hebben ons vrijgewreven
onzelf losgeschud
onze slangenhuiden losgelaten, elkaar vrijgedacht.
Met geborstelde en schoongewassen lei

klaar om door te gaan, klaar om
versteld te staan, klaar om
op de linkerweghelpt door te -
om te zien hoe horizonnen steeds maar
op ons af en tegen onze wimpers ademen.

We dorsten naar mogelijkheden, gieten ze
in onze kelen als oesters, gulzig als kinderen.
Met elke slok iets nieuws belichaamd;
we zijn gedaantewisselaars.

We zijn dromers en schrijvers
werkers, vliegeniers, alchemisten.
We grijpen het nog onbedachte in het
nekvel en met onze ogen zoeken we
hun ogen op, houden vast

voordat we los kunnen laten.
Aan infusen gevuld met idealen en
goudkoorts rusten we, vullen lege
ruimtes met vormeloze vormen en
denken onszelf de hoogte in.

En niet denken we aan beknotten, want
we groeien niet alleen als wilgen maar
ook als grassen en heide en meer nog
als schimmels: op onzichtbare manieren
op onzichtbare schaal.

Oktober 2023

Wat het is om voort te zetten/opnieuw te beginnen

Ik heb de kinderen in de inloopkast opgesloten met een slaapliedje en een schaalje water, hopelijk verdwalen ze niet. Ik heb de oppasmoeder geappt dat ze zoet liggen te slapen. Ik zou nooit tegen haar liegen. (Toch?)

Ik dwaal door een de gangen en kamers en ga in de kinderbedden liggen. Ruik de geur van kinderknuffels: kinderkwijn en kindersweet. Ik voel me thuis. De wasverzachter omarmt me, ik voel me gehoord door de babyfoon.

Ik heb de kinderen in de inloopkast opgesloten en nu zoek ik de randen van het kapitalisme op, plunder de koelkast die volstaat met A-merk havermelk en amandelpasta, ga op het kookeiland liggen als een french girl; ik ben een keukenreclame.

Ik stap onder de regendouche. Of nee, ik neem een bubbelbad in het gastenbad, smeer me in met bodyscrub en daarna met bodymilk en bodylotion tegen de bodydryness en er is facewash en nailpolishremover en armpitdeodorant.

Nu de kinderen in de inloopkast zitten heb ik de zelfrijdende grasmaairobot naar binnen gehaald, laat hem hier rondrijden om mij gezelschap te houden. Hij lijkt verward.

Ik heb de zelfrijdende stofzuiger ook aangezet. Projecteer mijn drama-vacuüm op hen, volg elke stap die de twee casanova's luid zuigend en huilend om elkaar heen draaien tot er een liefde bloeit feller dan hun oplaadlampjes.

Ik heb de kinderen in de inloopkast opgesloten.
Het wordt laat en mijn oppasmoeder appt dat
het later wordt. Ik haal diep adem, word
slaperig in de woonkamer. De tv roept me na
maar ik kijk er niet echt naar. Aangestaard
door de liefdesbaby van de grasmaaier en de
stofzuiger val ik in slaap.

Als mijn moeder thuiskomt
word ik wakker
in de inloopkast.

November 2023

Baanbreking

We kijken naar de zee,
we kijken altijd maar naar de zee.
Zien het grijs-groen-blauw-bruin-turquoise
en met het licht er goed op glinstert het scherper.

We zien het alsmaar deinen zonder het echt te
zien hoe licht als golven door micromanen
sneller dan vliegenogen kunnen kijken
continu heen en weer en uit zijn
banen wordt getrokken.

Altijd door. Altijd kaatsen en
weerkaatsen tegen de muren van
de lucht, net als de klank van een naam:
eenmaal uitgesproken kan die nooit meer
niet-bestaan. Als je vaak genoeg
op iemands tong ligt, wordt
je niet vergeten.

Ik weet nog de eerste keer
dat ik iemand in de ogen keek.
De eerste keer dat ik met een stokje
in een aangereden kikker prikte, de eerste
keer dat ik in kattenogen keek.
Ik dacht: zo ziet leven eruit.